

Estimada filla

Marianne Fredriksson

Anava de camí cap al nord per explicar-li a la seva mare que estava embarassada i que tindria el nen, però que no pensava casar-se. El final de l'estiu a la gran ciutat encara era de color verd fosc, en canvi, tot just després de Sala ja flamejaven les primeres pinzellades roges als aurons i, a mesura que s'apropava a Böllnas, el vent del nord anava arrencant totes les espigues del fullam daurat dels bedolls, que s'estavellaven contra el parabrisa.

Va pujar la calefacció del cotxe.

La seva mare era una persona assenyada. Quan s'assabentés que l'embrió encara no havia arribat a les dotze setmanes, segur que li suggeriria que avortés. La Katarina s'hi negaria, sense explicar per què. I és que no podia dir-li, de cap manera, que ja s'havia desfet d'un embaràs anterior. Feia tres anys. I tampoc no podia dir-li que, des de llavors, no havia deixat de patir i de preguntar-se qui seria ara, aquell nen que mai no va néixer.

No n'hi havia parlat mai, a la mare, d'aquest avortament. No valia la pena inquietar-la. I tampoc no calia fer-li saber. Aquí, als pobles de la vall de Ljusnan, segur que la considerarien una puta. Sí que era veritat que li agradaven els homes, i que disfrutava com una boja cada vegada que s'enamorava. A més, ella era de les que no confonen mai la passió amb l'amor.

«A mi, el que més em diverteix a la vida és aprendre noves tècniques al llit», li havia comentat a una amiga seva, que estava molt contenta de fer de mare i de mestressa de casa. L'amiga no havia rigut amb ella, sinó que li havia dit: «Doncs a mi em fas una mica de llàstima».

«La mateixa que em fas tu a mi», havia callat la Katarina. Tanmateix, immediatament havia pensat en el marit que feia de cangur a casa, un xalet adossat, mirava la televisió i anava donant cops d'ull al rellotge, mentre esperava que tornés la seva dona.

Havien sortit del restaurant, i s'havien acomiadat. Però les paraules de l'amiga li havien fet mal, encara les tenia gravades. S'havia quedat feta pols.

FREDRIKSSON, Marianne. *Estimada filla*. Barcelona: Edicions 62, 2004.

Traduït per Elena Martí Segarra